

Arrest

nr. 172 034 van 18 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 14 juli 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 11 juli 2016, en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 11 juli 2016, op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2016 om 12 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Luc DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende op 10 december 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 8 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 29 februari 2012 (RvV 29 februari 2012, nr. 76.396).

1.2. Verzoekster diende op 21 mei 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Door de federale politie, centrale dienst ter bestrijding van valse documenten, werd op 10 maart 2015 een verslag opgesteld waarin het volgende werd weergegeven:

“Controle op basis van de ontvangen mail heeft uitgewezen dat geen enkele van de codes in de MRZ juist zijn. Op deze basis kunnen wij melden dat het paspoort nooit officieel kan afgeleverd zijn.”

De aanvraag om machtiging tot verblijf werd op 2 oktober 2015 onontvankelijk verklaard daar niet voldaan werd aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden. Zij werd hiervan op 10 maart 2016 in kennis gesteld.

1.3. Op 18 augustus 2015 werd verzoekster bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Op 30 september 2015 werd die beslissing ingetrokken.

1.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp op 23 juni 2016 bij arrest nr. 170.402 het beroep tot nietigverklaring dat werd ingediend tegen de beslissing van 2 oktober 2015.

1.5. Er werd op 11 juli 2016 een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. HV.55.LG.002389/2016). Verzoekster verklaarde 5 jaar geleden met het vliegtuig te zijn toegekomen in België. Ze zou in eerste instantie voor vakantie zijn gekomen, maar hier gebleven zijn. Zij was niet meer in het bezit van de nodige documenten. Zij verklaarde bij haar tante te verblijven.

1.6. Op 11 juli 2016 werd het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en de beslissing waarbij een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van 2 jaar (bijlage 13sexies) genomen.

Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

1.7. Verzoekster werd op 13 juli 2016 een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht. Zij verklaarde dat ze geen duurzame relatie heeft in België, dat haar tante in België verblijft, dat ze geen minderjarige kinderen heeft en dat ze niemand meer heeft in Congo waardoor ze er niet naar kan terugkeren.

1.8. De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten
Ordre de quitter le territoire*

Naam/nom: B. I.

Voornaam/prénom: B.

Geboortedatum/date de naissance: 01.04.1993

Geboorteplaats/lieu de naissance: Mbandaka

Nationaliteit/nationalité: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Nadat internationale bescherming werd geweigerd door de Commissaris-generaal op 8 november 2011 en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 29 februari 2012, heeft betrokkene een regularisatievraag ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 op 21 mei 2012. Op 2 oktober 2015 werd het verzoek tot regularisatie van illegaal verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 afgewezen.

De beslissing van 2 oktober 2015 volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen binnen de perken van de wet genomen (verwerpingsarrest dd. 23 juni 2016).

Een overheidsbevel werd niet opgevolgd (18/08/2015).

Naar aanleiding van een administratieve controle door de politie te Grimbergen wordt onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gegeven. Betrokkene is niet in bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene werd nooit toegelaten of gemachtigd tot verblijf.

Betrokkene verblijft dus onwettig in België en moet, overeenkomstig de Vreemdelingenwet, verwijderd worden (artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/1980).

Bij een volgehouden illegaal verblijf is uitzonderlijk sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

Wanneer betrokkene een overheidsbevel negeert en vervolgens een eigen privé-leven opbouwt, zonder toelating van de staat, doet hij het op eigen risico.

Wanneer er geen sprake is van voortgezet verblijf beschikt de overheid over een ruimere appreciatiemarge en kunnen de beweegredenen van algemeen belang, bij een belangenafweging, zwaarder doorwegen.

Betrokkene heeft het merendeel van haar leven in Congo gewoond. Hierdoor kan aangenomen worden dat zij in haar land van herkomst een voldoende groot netwerk heeft enerzijds en dat er geen hinderpaal inzake taal is anderzijds.

Volgens het internationale recht komt het aan de staten toe om toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, § 54).

De wet van 15/12/1980 voorziet in casu geen recht op gezinshereniging in functie van tante of nicht (migratiecontrole).

Na belangenafweging bestaat geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat.

Gelet op wat vooraf gaat, is de verwijdering van betrokkene niet onevenredig. De toepassing van de wet van 15/12/1980 primeert.

Artikel 74/14:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er wordt geen termijn toegekend:

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten niet nageleefd en heeft ruimschoots de tijd gekregen om, zonder dwang, België te verlaten.

MOTIF DE LA DÉCISION

ET DE L'ABSENCE D'UN DÉLAI POUR QUITTER LE TERRITOIRE :

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article / des articles suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits et/ou constats suivants :

Article 7, alinea 1 :

□ 1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

Après que la protection internationale ai été refusée par le Commissaire-général le 8 novembre 2011 et par le Conseil du Contentieux des Étrangers le 29 février 2012, l'étranger a introduit une demande de régularisation sur base de l'article 9bis de la loi de 15/12/1980.

Le 2 octobre 2015 la demande pour régulariser son séjour illégal sur base de l'article 9bis de la loi de 15/12/1980 a été refusée.

La décision du Conseil du Contentieux des Étrangers du 2 octobre 2015 a été prise conformément à la loi (arrêt de refus dd. 18/08/2015).

Un ordre du gouvernement n'a pas été suivi (18/08/2015).

A l'occasion d'un contrôle administratif par la police de Grimbergen l'ordre de quitter le territoire a été notifié. L'intéressée n'est pas en possession des documents de voyage valables au moment de son arrestation.

L'intéressé n'a jamais été autorisé ou admis au séjour.

L'intéressée réside de manière illégale en Belgique et doit, selon la loi d'étranger être éloignée (article 7, 1er alinéa, 1° de la loi de 15/12/1980).

Dans le cas d'un séjour illégal maintenu, la violation de l'article 8 CEDH est rarement concernée.

Si l'intéressée ignore un ordre de gouvernement en puis construit une vie privée, sans permission de l'état, il le fait à son propre risque.

Quand il n'y a aucun séjour continu, le gouvernement dispose d'une marge d'appréciation plus large et les motifs d'intérêts publics doivent prendre plus de poids.

L'intéressée a vécu la plupart de sa vie au Congo. C'est pourquoi on peut considérer que l'intéressée a un réseau social assez grand dans son pays d'origine d'une part et que il n'y pas "une barrière linguistique" d'autre part.

Selon le droit international, il appartient aux États de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des étrangers (cf. CEDH 6 Décembre 2012, D.N.W./Suède, § 34; CEDH 18 Octobre 2006, Uner/Pays Bas).

La loi de 15/12/1980 ne prévoit pas in casu un droit de regroupement en fonction d'une tante ou nièce (contrôle de migration).

Après la balance d'intérêt il n'existe pas une obligation positive dans le chef de l'Etat Belge.

Compte tenu de ce qui précède, l'éloignement de l'intéressé n'est pas disproportionné. L'application de la loi du 15/12/1980 prévaut.

Article 74/14 :

☐ *article 74/14 §3, 1°: il existe un risque de fuite*

Un délai n'est pas accordé:

L'intéressée n'a pas respecté divers ordres de quitter le territoire et a eu largement le temps de quitter la Belgique de manière nonforcée.

3

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15/12/2018, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Een overheidsbevel werd niet opgevolgd (18/08/2015).

Reconduite à la frontière

MOTIF DE LA DECISION :

En application de l'article 7, 2ième alinéa, de la loi de 15/12/1980 , il est nécessaire de faire ramener sans délai l'intéressée à la frontière, à l'exception des frontières des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen pour le motif suivant :

Un ordre du gouvernement n'a pas été suivi (18/08/2015).

L'intéressée refuse manifestement de mettre fin à son séjour illégal de sa propre initiative de telle sorte qu'un retour forcé s'impose.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15/12/1980, dient betrokkene opgesloten te worden, aangezien de verwijdering niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering, met opsluiting, zich opdringt.

Een overheidsbevel werd niet opgevolgd (18/08/2015).

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van een eerst volgende vlucht met bestemming Congo, Democratische Republiek.

Maintien

MOTIF DE LA DECISION :

En application de l'article 7, 3ième alinéa de la loi de 15/12/1980, l'intéressée doit être détenue sur base du fait que l'exécution de son éloignement ne peut être effectuée immédiatement sur base des faits suivants:

L'intéressée refuse manifestement de mettre fin à son séjour illégal de sa propre initiative de telle sorte qu'un retour forcé, avec écrou, s'impose.

Il y a lieu de maintenir l'intéressée à la disposition de l'Office des Etrangers dans le but de la faire embarquer à bord du prochain vol à destination de la République Démocratique du Congo.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, Filip Mondelaers, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van van de politie van Grimbergen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Steenokkerzeel – 129bis, de betrokkene, Boona Isawa, Béatrice, op te sluiten in de lokalen van het centrum te Steenokkerzeel – 127bis.

En exécution de ces décisions, nous, Filip Mondelaers, attaché, délégué du Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration, prescrivons au Commissaire de Police de la police de Grimbergen et au responsable du centre fermé de Steenokkerzeel – 127bis, de faire écrouer l'intéressé(e), B. I., B., au centre fermé de Steenokkerzeel – 129bis."

**"INREISVERBOD
INTERDICTION D'ENTREE**

Naam/nom: B. I.

Voornaam/prénom: B.

Geboortedatum/date de naissance: 01.04.1993

Geboorteplaats/lieu de naissance: Mbandaka

Nationaliteit/nationalité: Congo (Dem. Rep.)

*wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,
une interdiction d'entrée d'une durée de 2 ans est imposée,*

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre.

De beslissing tot verwijdering van 11/7/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

La décision d'éloignement du 11/7/2016 est assortie de cette interdiction d'entrée.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Een overheidsbevel werd niet opgevolgd (18/08/2015).

Volgens het internationale recht komt het aan de staten toe om toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, § 54).

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- ☐ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- ☐ een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

MOTIF DE LA DECISION :

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

Article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée, parce que:

- ☐ 1° aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire et/ou;
- ☐ 2° l'obligation de retour n'a pas été remplie.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de deux ans, parce que:

Un ordre du gouvernement n'a pas été suivi (18/08/2015).

L'intéressée refuse manifestement de mettre fin à son séjour illégal de sa propre initiative de telle sorte qu'un retour forcé s'impose.

Selon le droit international, il appartient aux États de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des étrangers (cf. CEDH 6 Décembre 2012, D.N.W./Suède, § 34; CEDH 18 Octobre 2006, Uner/Pays Bas).

Article 74/11, § 1er, alinéa 2:

- ☐ aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire et/ou
- ☐ l'obligation de retour n'a pas été remplie”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen het inreisverbod

2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de bestreden beslissing, bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd, wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is de procedure houdende de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbehouden voor vorderingen die een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel tot materieel voorwerp hebben. Hoewel de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, maakt het inreisverbod op zich geen verwijderings- noch terugdrijvingsmaatregel uit zodat de onderhavige vordering niet met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet middels een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bestreden.

2.2. De bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ten aanzien van het inreisverbod dient te worden verworpen.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

De drie cumulatieve voorwaarden

3.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er

ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

De toepassing van de wettelijke bepaling

3.3. *In casu* bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering - dat overigens door de verwerende partij niet wordt betwist - wettelijk vermoed.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.4. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

De interpretatie van deze voorwaarde

3.5. Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De toepassing van deze voorwaarde

3.6. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet aangaande de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat een materiële vergissing is geslopen in het verzoekschrift en dat het manifest de bedoeling was om de artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet aan te voeren. Verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij een materiële vergissing inroept nu dit ondubbelzinnig blijkt uit de bespreking van het tweede middel.

3.7. Verzoekende partij stelt: *“Volgens artikel 74/17 [lees 74/14], § 1, eerste lid bedraagt de termijn van een verwijderingsmaatregel 30 dagen, of volgens het tweede lid 7 tot 30 dagen. Volgens § 3 kan in 6 gevallen van deze termijn afgeweken worden. Geen enkel daarvan is van toepassing op verzoekster. Volgens de bestreden beslissing heeft verzoekster geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het land te verlaten. Dat is onjuist, nu het bevel van 18 augustus 2015 werd ingetrokken.*

De bestreden beslissing beweert eveneens dat er een risico op onderduiken bestaat. Indien verwerende partij zulks beweert, moet dit door concrete elementen gestaafd worden, wat niet gebeurt, zodat de formele motiveringsplicht geschonden wordt.

Uit het administratief dossier kan overigens afgeleid worden dat er helemaal geen risico op onderduiken is. Gedurende meer dan 5 jaar heeft verzoekster op slechts 2 adressen verbleven. Sinds geruime tijd verblijft ze in Grimbergen, waar op 10 maart 2016 haar kennis werd gegeven van de ongunstige beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf. Het is op hetzelfde adres dat de politie haar heeft opgehaald om haar over te brengen naar het gesloten centrum 127bis. Het verblijf van verzoekster is bijgevolg erg stabiel, wat een risico op onderduiken niet aannemelijk maakt.

Door aan verzoekster een bevel te geven zonder termijn, wordt bijgevolg artikel 74/17, §§ 1 en 3 geschonden”.

B. Het inreisverbod

1. Ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing in UDN

Volgens vaste rechtspraak meent de Raad helaas dat de schorsing van de tenuitvoerlegging in UDN van een inreisverbod niet kan gevraagd worden omdat het inreisverbod geen teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel is en enkel in geval van zulke maatregel een inreisverbod kan gevraagd worden. Verzoekster is het daarmee niet eens.

Er kan geen inreisverbod bestaan zonder verwijderingsmaatregel (RvS 26 juni 2014, nr. 226.898). Het inreisverbod is m.a.w. een accessorium van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Hieruit vloeit voort dat het inreisverbod hetzelfde lot moet ondergaan als het bevel. Indien de tenuitvoerlegging van het bevel geschorst wordt, dient dat ook te gebeuren met het inreisverbod.

2. Ten gronde : schending van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet en de materiele motiveringsplicht

Eerste onderdeel

Een inreisverbod kan slechts in 2 gevallen opgelegd worden:

- a) Er is voor het vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan;
- b) Een vroegere verwijderingsbeslissing werd niet uitgevoerd.

De eerste hypothese is niet van toepassing om 2 redenen:

Het gaat niet om een vrijwillig maar om een gedwongen vertrek, terwijl vereist is dat het om een vrijwillig vertrek gaat;

Zoals uit een vorig middel blijkt, is de verwijderingsmaatregel zonder bevel in strijd met de wet; bijgevolg is ten onrechte deze hypothese ingeroepen.

Ook de tweede hypothese is niet van toepassing vermits er geen vroegere verwijderingsmaatregel bestaat.

Er mocht bijgevolg geen inreisverbod opgelegd worden.

Tweede onderdeel

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Het inreisverbod kan maximum 3 jaar bedragen. Het kan dus ook bijvoorbeeld 3 maand bedragen. In casu werd een inreisverbod van 2 jaar opgelegd.

Als enig motief daarvoor wordt beweerd dat verzoekster kermelijk weigert om uit eigen beweging een einde te maken aan een toestand van onwettig verblijf, zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt; er werd geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten van 18 augustus 2015.

Dit motief is materieel onjuist, vermits er geen bevel om het grondgebied te verlaten van 18 augustus 2015 bestaat. Bijgevolg wordt de materiele motiveringsplicht geschonden, alsook artikel 74/11, § 1, eerste lid, vermits verwerende partij geen specifieke omstandigheid aanduidt om een duur van 2 jaar te verantwoorden.”

3.8. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. [...]

§ 3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° [...], er bestaat een risico op onderduiken

2° [...], of;

3° [...], of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° [...], of;

6° [...].

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

3.9. De afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten wordt in de bestreden beslissing enkel gestoeld op de vaststelling dat verzoekster niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven (artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet).

Onder de hoofding “*Er wordt geen termijn toegekend*” wordt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten niet nageleefd en heeft ruimschoots de tijd gekregen om, zonder dwang, België te verlaten.

Un délai n'est pas accordé:

L'intéressée n' a pas respecté divers ordres de quitter le territoire et a eu largement le temps de quitter la Belgique de manière non-forcée.”

Er wordt in het onderdeel ‘Terugleiding naar de grens’ en ‘vasthouding’ expliciet verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan verzoekster werd betekend op 18 augustus 2015.

3.10. Echter in het beroep ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, oordeelde de Raad:

« *Entendue à sa demande expresse à l'audience du 26 avril 2016, la partie requérante fait état de divers éléments qui, à son estime, jettent le doute sur la réalité du retrait de la décision attaquée. Elle avance notamment le fait que la requérante s'est vue notifier, en date du 10 mars 2016, une décision d'irrecevabilité prise le 2 octobre 2015 de sa demande d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9bis de la loi, et ceci sans ordre de quitter le territoire, et que cette situation tend à faire accroire que l'ordre de quitter le territoire contesté n'aurait effectivement pas été retiré. En d'autres termes, elle estime que la partie défenderesse aurait dû délivrer un ordre de quitter le territoire concomitamment à la décision d'irrecevabilité postérieure.*

4. Le Conseil ne peut cependant que confirmer, et ceci après vérification auprès des services de la partie défenderesse, que la décision attaquée a bien fait l'objet d'un retrait confirmé au registre national. Par ailleurs, les constats faits par la partie requérante quant à l'absence de délivrance ultérieure d'un ordre de quitter le territoire par la partie défenderesse ne concernent en tout état de cause pas l'objet du présent recours et sont donc inopérants ».

Aldus staat het vast dat het voormelde bevel van 18 augustus 2015 geen rechtsgevolgen meer kan ressorteren (RvS 26 maart 2015, nr. 11.182 en RvV AV 23 oktober 2013, nr. 112.609) en dit bevel geenszins de afwezigheid van enige termijn om het grondgebied te verlaten kan schragen. Verzoeker kan gevolgd worden dat dit bevel uit het rechtsverkeer is verdwenen.

3.11. Verwerende partij betwist dit niet en stelt: “De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de verwijzing naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 augustus 2008 een materiële misslag betreft nu blijkens het administratief dossier dit bevel werd ingetrokken”.

Wellicht betreft de datum van het bevel om het grondgebied te verlaten ook een materiële vergissing van de verwerende partij nu het duidelijk een bevel om het grondgebied te verlaten betreft van 18 augustus 2015.

3.12. Een manifeste appreciatiefout in het licht van de motivering van de toekenning van geen termijn is *prima facie* aangetoond.

Nu verzoekster terugvalt op een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen rechtmatige aanduiding van afwezigheid van termijn *prima facie* wordt vastgesteld, valt zij ofwel terug op een bevel met een standaardtermijn van 30 dagen ofwel is er eventueel een andere grond voorzien in artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet die een vermindering dan wel afwezigheid van termijn zou kunnen verantwoorden. De Raad kan zich dienaangaande niet in de plaats van de gemachtigde stellen. In deze fase van het geding echter, kan niet uitgesloten worden dat verzoekster kan terugvallen op een termijn van 30 dagen die thans nog lopende is en vloeit uit paragraaf 2 van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet voort dat verzoekende partij beschermd wordt tegen gedwongen verwijdering.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is eveneens voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

Over de toepassing van de voorwaarde

3.13. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekster een ernstig middel heeft aangevoerd dat is gesteund op een manifeste appreciatiefout in het licht van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Het komt de verweerder toe correct te motiveren en te onderzoeken of een afwezigheid of vermindering van termijn kan gestoeld worden op artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet.

Zodoende is tevens voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.5. Er is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen voor zover zij gericht is tegen het inreisverbod van 11 juli 2016.

Artikel 2

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 11 juli 2016, wordt bevolen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

K. DECLERCK